Föreningen Kvinnliga Missions-Arbetare XXIX.

Hvad är din lifsuppgift?

En fråga till kristna studenter

af

Sherwood Eddy

Öfversättning af D:r K. FRIES.

STOCKHOLM
CENTRAL-TRYCKERIET 1897

I. Den bestämmande grundsatsen.

Ett fartyg led en gång skeppsbrott på irländska kusten. Natten då olyckan skedde var så klar och vädret så vackert, att det ansågs nödvändigt anställa en undersökning om orsaken. Då kompassen undersöktes, påträffade man en del af ett knifblad, hvilket en af besättningen afbrutit vid rengöring af kompasslådan. Denna stålbit, som bragt kompassen att missvisa, hade medfört fartygets undergång. Måtte icke själfviskhet, icke ärelystnad i någon mån leda oss vilse vid valet af kallelse, utan må Guds lednings kompassnål få ostördt angifva riktningen af vårt lifs lopp i öfverensstämmelse med hans vilja.

Valet af kallelse är en mycket viktig fråga för hvarje student. Lifvets vida haf ligger framför oss. Hvart går kursen? Innan vi kunna besvara den frågan måste vi känna vår utgångspunkt, den hamn, till hvilken vi skola segla, och våra instruktioner.

1. *Vår utgångspunkt.* Hvilka förpliktelser åligga oss som kunde vara afgörande vid valet af kallelse? Låsom oss betänka att detta lif, som vi kalla vårt, i självfva verket tillhör Gud, att hvarje andedrag på nytt ställer oss i skuld till honom och att han såsom fader har en plan för hvarje sitt barns lif. Vidare, vi befinna oss i Guds värld — en förtappad värld, hvars evangelisation han har anförtrott oss och där vi äro bundna vid hvarje varelse med band, lika starka som blodsbandet, lika evigt verkliga som de hvilka förena oss med broder och syster, fader och moder, en värld af syndande och lidande människor, dina och mina medbröder, som kallar oss till verksamhet.

Vidare finnes det en, som vi kalla mästare, som löst oss från slafveri och gjort oss fria i sig — fria och dock bundna

vid honom, med band så fasta, att vi stå i förbindelse till honom för hvarje droppe blod i vårt hjärta, för den kraft som kommer med hvarje pulsslag, för hvarje ögonblick af vårt lif. Om han nu verkligen är vår mästare, så må vi då icke hysa någon plan som icke är honom välbehaglig.

2. Hvilken är den *hamn* vi söka att nå? Hvad är det verkliga syftemålet i vårt lif? Kallelsen är blott ett medel. Bakom hvad vi så välja står ovillkorligen ett af dessa två mål: Kristus eller själfvet. Låtom oss klart och medvetet ställa oss inför detta. Rikta till dig själf den frågan: är jag helt öfverlämnad åt Kristus? Hvad hopp kan du annars hafva om en fast ledning eller ett riktigt afgörande? Mästarens lära är här tydlig. Hvarje möjlighet af undflykt är utesluten. Hans villkor för lärjungaskap är ett fullt öfverlämnande af själfvet. »Hvar och en af eder, som icke försakar allt hvad han äger, kan icke vara min lärjunge», och »om någon icke hatar sin fader och moder

och därtill äfven sitt eget lif, kan han icke vara min lärjunge».

Till honom såsom mästare vända vi oss för att erhålla anvisning med afseende på den *grundsats* som skall leda oss vid valet af kallelse — en sådan nämligen hvari vi helt skola kunna förhärliga Gud, bäst tjäna våra medmänniskor och vara honom välbehagliga. Vi finna den i texten till hans stora predikan om lifvet, sammanfattningen af allt som han lärt: *söken först efter Guds rike.*

II. Utsikterna.

Låtom oss i ljuset af denna grundsats pröfva de olika kallelserna och pröfva hvilken som erbjuder de största utsikterna för att främja Guds rike på jorden. Låtom oss dock ihågkomma att icke alla äro kallade till samma arbete. Låtom oss blott fråga: hvar kan *jag* bäst främja Guds rike? Hvar är den bästa utsikten för mig?

Juridiken: hvilka utsikter erbjuder den? Att vinna rättvisa för våra medmänniskor

och framställa Kristus i lifvet inför världen. I världsligt afseende erbjuder den en ställning med socialt inflytande, människors beröm öfver din begåfning och för ärelystnaden en ingångsport till det politiska lifvet. Om vi antaga att det högsta möjliga kan nås å hvardera sidan, hvilketdera är det som drar dig, då du tänker på detta yrke, är det dess andliga möjligheter eller dess praktiska förmåner? Då du ägnar dig åt juridiken, är det af brinnande ifver att skaffa rättvisa åt dina medmänniskor eller är ditt hufvudsyfte att vinna fördel för egen räkning och först i *andra* rummet att främja Guds rike? Denna fråga kan synas oberättigad. Då den vid ett tillfälle framställdes, beslöt man att göra ett försök med en ung man, som händelsevis närmade sig, och hvars lefnadsplaner voro fullständigt obekanta. »Hvad tänker ni ta er till efter slutade studier?» »Ägna mig åt juridiken», var svaret. »Hvarför väljer ni den banan?» »Jo, jag tycker bäst om den, och den ger goda utsikter för framtiden.» »Hvilken grund-

sats anser ni bör vara bestämmande för en ung man vid valet af lefnadsbana?» »Jo, man bör välja det som tilltalar en mest.» »Är ni en kristen?» »Ja». »Tror ni då inte att man bör välja den bana, där man bäst kan främja Guds rike?» »Jo, det kan nog hända.» Här var en man, typisk för en stor del af de studerande, som stod i begrepp att afgöra sin lefnadsbana med alla dess möjligheter och allt dess ansvar utan att söka Guds ledning och utan att taga hänsyn till främjandet af hans rike.

Hvilket erbjuder månne större tillfällen att gagna, det att skaffa människorna sin rätt med afseende på jordiska tillhörigheter, eller det att gifva dem »ett ovanskligt arf», det att söka tränga sig in på en lefnadsbana, som i vårt land åtminstone är öfverfyld, eller att antaga sig någon försummad nations sak, såsom en representant, icke af den mänskliga, utan af den gudomliga lagen, att föra talan icke inför en jordisk domare för människornas timliga intressen, utan inför honom, som rätt

dömer för deras eviga? Om än de andliga möjligheter, som de två skilda lefnadskallen erbjuda vore lika, så är dock proportionen mellan antalet jurister hemma jämfördt med folkmängden hemma å ena sidan och antalet missionärer jämfördt med hednaländernas befolkning mera än 300 emot 1. En medlem af Förenta Staternas högsta domstol, som tillfrågades angående en ung man, hvilken stod i valet mellan att blifva jurist eller missionär svarade: »Det finns alldeles tillräckligt med jurister här i landet för att motsvara behofvet, men det finnes icke tillräckligt med missionärer för att motsvara behofvet.» En framstående jurist i S:t Louis yttrade helt nyligen: »Jag är viss om att för närvarande i Förenta Staterna finnas dubbelt så många jurister som äro behöfliga för att handhafva lagärendena i landet. Gud behöfver otvifvelaktigt mera missionärer än jurister.»

Läkarekallet: De utsikter detta erbjuder äro att läka människors kroppar och att göra denna tjänst till en ingångsport för andlig tjänst. Faktiskt innebär det emel-

lertid ett inträde på en bana, som är till trängsel fyld, där man måste arbeta länge och vänta tåligt, och när till slut patienterna komma, hvad kan du göra för dem, som icke andra skulle göra lika bra? Om du har intresse för människornas kroppsliga väl, skall du då väl stanna i ett land, där de rika omgifvas af täflande läkare och äfven de fattiga hafva fri sjukvård och icke snarare gå till dessa mörka länder, där de icke blott sakna hvarje medicinsk behandling utan än värre, torteras genom vidskepelse och obarmhärtighet? Bör du gå till Amerika, som kan betala dig väl för att kurera de sjukdomar som komma af för högt lefnadssätt eller till Afrika »detta världens öppna sår»? Har du större utsikter i Förenta Staterna, där det finnes så godt som en läkare inom hörhåll för hvarje hus, eller till de hedniska länderna, där de äro så få, att om vi här hade dem i samma proportion det blott skulle finnas en enda i hela staten Massachusetts? Ja, i själfva verket skulle endast 4 stater inom Amerika hafva rätt till en egen läkare. Om

du åter söker själarnes väl, hvad säger du då om dessa millioner, som icke hafva något annat att betala dig med än sin tacksamhet, men som icke skola anse det som en ogrannlagenhet, om du talar till dem om Kristus, och som du kan få sända ifrån dig med den store läkaren själf i hjärtat? Om du blott helar människornas kroppar, så är du endast lik timmermannen, som reparerar husen, hvari de bo.

Den berömda resanden Mrs Bishop, som genom omsorgsfullt studium af missionen och behofvet däraf under sina vidsträckta resor omkring världen blifvit öfvertygad om missionens nytta, säger: »Sjukdom hos oss väcker tanken på ömhet från alla sidor, tysta steg i rummet och skickliga läkare färdiga att lindra hvarje smärta .... I hela Orienten tror man att sjukdom är ett verk af onda andar. Den sjuke blir ett föremål för fasa och afsky, han placeras utanför huset, får dålig föda och besökes sällan. Trollkarlar och besvärjare samlas, slå på stora trummor och föra oväsen. De hamra den sjuke med

klubbor för att drifva ut den onde anden, de lägga honom inför en flammande eld tills han får brännblåsor och kasta honom sedan i kallt vatten. I somliga trakter för man kroniskt sjuke upp på toppen af ett bärg, lägger bredvid dem kornbullar och vatten och lämnar dem att dö ensamma. Jag skulle kunna berätta eder saker som borde komma hvar och en, som står vid lifvets början utan en fixerad plan, att ovillkorligen känna sig förpliktad, att blifva läkaremissionär.»

Låtom oss tänka på det i medicinskt afseende mest vanlottade distrikt i vårt land och jämföra möjligheterna där med det att blifva banbrytare i en provins sådan som Hunan med dess 21 millioner invånare, en provins som hittills varit alldeles otillgänglig för missionen. Föreställ dig att du nått den mest ansedda och inflytelserika ställning, som står dig öppen såsom läkare inom ditt eget land och jämför de möjligheter du då skulle ha med en läkaremissionärs, som nedbryter fördomar och vidskepelse genom sin konst och

öppnar nya områden icke blott för sitt eget kristliga inflytande, utan äfven för den medicinska vetenskapen och den kristna kyrkans verksamhet. Måhända finnes intet annat arbete, som så nära liknar och återupprepar Kristi eget lif. Måhända finnes intet område med så stora behof och så härliga utsikter.

Lärarekallet. Detta erbjuder tillfällen att bilda det uppväxande släktets sinnen, ja än bättre, att vinna dem för Kristus på ett sätt som endast läraren kan. Än mer, det erbjuder en tilltalande sysselsättning, som utbildar din egen intelligens under det du är omgifven af intelligenta människor. Men *hvar* skall du undervisa? Skall du eftersträfva någon beryktad professors lärostol, där många täfla med dig om platsen, eller skall du gå till de tusenden förmörkade men läraktiga sinnen, som utan dig skulle sakna möjligheterna till utveckling i andligt afseende? Och *hvad* skall du lära? Är det af den största betydelse för Guds rike att du tillbringar ditt lif med att uppvisa de fina nyanserna

i tankegången hos någon klassisk författare eller att din styrka anbringas på lösningen af några invecklade problem inom den högre matematiken? Språk och matematik äro ädla fält för verksamhet, men de kunna blifva som kvarnstenar kring halsen, om de hindra oss ifrån att gifva människorna det sanna ljuset. Millioners lif hänger icke därpå. »Det varder slut på mitt folk af brist på kunskap».

Hvad är väl det viktigaste att undervisa i, så länge det finnes människor, hvilka icke känna honom, som är sanningen, som är den enda varaktiga ägodelen i denna värld för otillfredsstälda hjärtan? Den man, som rifver ned sina lador för att bygga upp större sådana åt sin självtillräcklighet och självupphöjelse, är lika dåraktig och lika brottslig som den, hvilken hopar ägodelar och penningar till sitt eget fördärf. Äfven om vi skulle antaga, att hvarje missionär vore lärare, så skulle dock antalet af professorer och lärare i olika grader bland våra 65 millioner amerikanare, vara nära 50 gånger större än antalet af dem, som utsändts till

de tusen millionerna människor i den icke kristna världen. Många länder, som äro nära nog otillgängliga för den predikande missionären, öppna sig villigt för den kristna läraren, som kan fostra och påverka det uppväxande släktet.

Köpmannabanan. Dess förmåner: först och främst att genomföra kristliga grundsatser i affärslifvet och att vittna om Kristus inför världen. Vidare att vara förvaltare för Guds rike och bruka våra penningemedel till dess främjande. Om Gud bjuder dig att gå köpmannavägen, så gå i hans kraft. Det är då den plats, där du kan få bidraga till världens evangelisation. Men om det är det minsta sökande efter egen fördel i din föresats, hvad har du för skäl att tro att i denna tid, då penningarne komma så långsamt och måste så omsorgsfullt sparas, de icke skola vinna ett herravälde öfver ditt redan delade hjärta, så att de komma att beherska dig och icke du dem. Öka icke det alltjämt växande antalet af dem, som icke vilja lämna *allt* för att följa honom, utan i likhet med den

unge skriftlärde, gå bedröfvade bort från honom, emedan de hafva många ägodelar. Låtom oss tveka om att ingå på denna bana med mindre Herren afgjordt kallar oss. Tänkom på hans tydliga ord: »Verken icke för den mat, som förgås».

»Samlen eder icke skatter på jorden.» Vågar väl någon på egen risk obetänksamt ställa sig bland törne och tistel, »där denna världens bekymmer och rikedomens svek förkväfva ordet, så att det blifver utan frukt». »Huru svårt är det icke för dem, som hafva ägodelar, att komma in i Guds rike». Och hvarföre? Emedan rikedomar bidraga att göra oss oberoende af Gud, i stället för att ställa oss uti ett ödmjukt beroende af honom. Förvissa dig om att det just är penningar, som Gud begär af dig innan du ägnar dig åt affärslifvet. Tusenden af erbjudna kronor uppväga icke ett hjärta, som undanhållits Gud. Hvad han söker är hjärtan, icke guld. Om hjärtana tillhörde honom, skulle hela förmögenheter läggas för hans fötter och det skulle bli en täflan i gifvande af det som för oss

kan blifva en snara, men också ett medel att föra välsignelse till andra. Det var den lärjungen som hade börsen, hvilken blef en tjuf, och det var för penningar, som han sålde sin herre. Johannes skulle ha kunnat tala om sina framtidsutsikter i Galileen. Hans fader hade aflönade biträden — kanske var han den förnämste fiskaren på hela sjön. Johannes kunde hafva sagt: »Jag kan använda min ställning, ja mitt yrke här hemma i hans tjänst.» Men han lämnade det, lämnade allt för att finna sitt intresse vidgadt från Galileens trånga gränser, tills hans kärlek omfattade hela världen och han fick till andliga arftagare invånarne i hela Mindre Asien. Det kanske finns ett Mindre Asien, som väntar på dig, trots ditt inflytande och dina framtidsutsikter här hemma. Och Matteus sedan. Kristus kallade honom att lämna sitt kontor och följa sig — att släppa alla sina planer och söka riket. Han kunde hafva tänkt att apostlarne väl behöfde penningar och att han själf kunde stanna i sitt kontor och dock vara en kristen. Han

skulle kunnat göra sig känd såsom »Matteus, den kristne affärsmannen». Han skulle t. o. m. kunnat deltaga i apostlarnes möten när affärens gång tillät detta, men vi skulle aldrig hört talas om honom, ej heller skulle vi någonsin hafva känt Kristus så väl utan det första evangeliet, under det att många skulle förblifvit i fullständig okunnighet om honom, om Matteus hade försummat sitt tillfälle. Sitter du på Mattei plats?

Det prästerliga kallet. Se här några af dess förmåner: att få ägna sig åt arbetet för människors andliga välfärd, icke blott deras timliga intressen, att bidraga till lösningen af nutidens viktiga samhällsproblem i ljuset af Guds ord; att reformera städernas bakgator och att fostra de växande skarorna på landsbygden och att få gifva sin tid odeladt åt olika former af kristlig verksamhet. I stort sedt är det de män, som ägnat sin hela tid åt arbetet som mest främjat Guds rike. Vi vilja icke sätta arbetet på hednafältet framför eller i motsats mot arbetet hemma. Ingen del af riket

går framåt på de andras bekostnad, fältet är ett, men just därför att det *är* ett, tala vi för den försummade delen däraf, med dess vida större möjligheter, men långt ringare antal arbetare. Om han säger: stanna hemma, så har du åtlydt hans bud om att gå ut i hela världen lika mycket som den andre hvilken går till det inre Afrika. Men om han vill, att du skall gå dit och du drar dig undan eller underlåter att söka hans ledning eller endast har blick för de skäl som tala för att stanna hemma och så tvingar dig in på ett arbete efter eget val, då är ditt lif förfeladt! Om du än finge den största kyrka i ditt land, om dess bänkar alltid vore öfverfylda, om kyrkokören sjönge aldrig så vackert, om dess torn vore aldrig så högt, så skall det dock finnas människor där borta i hednalandet, som gå genom lifvet utan kännedom om Kristus, emedan *du* icke ville låta honom sända dig till dem. Kunna vi hoppas att uträtta något till vårt eget lands förbättring, om vi själfva fly undan från Guds afsikt med oss?

Missionärskallet. Hvilka tillfällen erbjudas här? Att gå till ett folk, hvars innersta lif är anfrätt, hvars styrelse är ostadig, hvars sociala förhållanden äro fördärfvade, där de ekonomiska frågorna stå olösta, till ett folk, som dricker orättfärdighet såsom vatten, att gå dit, med den smula intelligens vi ha, med hvad som är vida mer betydelsefullt, med det evangelium som kan lösa hvarje problem och reformera hvarje missförhållande, att upprätta ljuscentra, att fostra ett infödt prästerskap, att leda en uppväxande kyrka, att forma ett folks lif! Att veta att t. o. m. i trots af skenbart misslyckande, slutlig framgång dock är viss, att »för missionären framtiden är lika viss som om han kunde taga på den. Han har att motse en långvarig möda och många missräkningar, men han väntar lika visst som han väntar soluppgången efter stormiga nätter och en långsam dagning, ljusets slutliga seger i världen», att vara profeternas efterföljare och detta ej blott i profetians förkunnande, utan i dess uppfyllelse. Att införa den dag, som profe-

terna skådade i fjärran, att uppfylla jorden med hans härlighet och ännu mera att vara en »apostel, afskild för Guds evangelium .... att upprätta trons lydnad bland alla hedningar.» Bäst af allt att framställa Kristi lif för ett folk som icke känt honom; och kanhända erhålla förmånen af att blifva missförstådd, förkastad, korsfäst. »Ty åt eder har den nåden blifvit gifven att icke allenast tro på Kristus, utan ock lida för hans skull.» Har någonsin åt änglar eller människor erbjudits en större ära, än att fullfölja det arbete, som Jesus begynte? Hör huru Livingstone från Afrikas innersta ropar: »Jag har aldrig upphört att glädjas öfver att Gud har gifvit mig en sådan kallelse» och Moffat: »Det är ett härligt arbete.» Samuel Dyer sade: »Om jag skulle tänka att någonting komme att hindra mig från att dö för Kina, så skulle den tanken krossa mig.» Och Stanley Smith den bekante båtroddaren från Cambridge sade: »Om jag hade tusen lif, så skulle jag vilja gifva dem alla för Kina.» Se här hvad de sju Cambridge-

männen skrefvo från det inre af Kina »Icke en enda af oss ångrar att han kommit hit ut. Ingen af oss skulle vilja taga ett steg tillbaka.» Lyssna till den gamle doktor Tyler, hvithårig efter 40 års arbete bland suluerne, med en tjugoårings hänförelse sägande: »O att läkarne, missionsstyrelsen och mina barn, tilläte mig att återvända, så skulle jag skynda tillbaka såsom en skolpojke skyndar bort, då han fått skollof.»

Våra förfäder hafva icke tvekat att gjuta sitt blod för friheten, skulle icke då vårt hjärta klappa varmt för världens förlossning?

Tänk icke på tiden, utan på evigheten! Se icke på dig själf, utan på Kristus och fråga: Hvar ligga de största möjligheterna för mig att främja hans rike?

III. Behofvet.

Låtom oss nu vända blicken från de olika utsikter, som erbjudas inom skilda kallelser, till några olika missionsfälts särskilda behof.

Syd-Amerika har med skäl kallats: den försummade världsdelen. Sedan århundraden i saknad af bibeln, har dess religion blifvit lik en hvitmenad grift, utåt praktfulla ceremonier, inuti mörker och förskämning. Efter att hafva afkastat den liksvepning som band dem under främmande ok, hafva sju unga republiker här rest sig till social och religiös frihet. De befinna sig i ett öfvergångsstadium. Hvar och en är en nation i sin första barndom. Möjlighet till framtida utveckling, står skrifvet i stora bokstäfver öfver hvar och en. Framtidens Syd-Amerika håller på att danas den dag som i dag är. Hvad skall denna framtid blifva, då trettiotre af dess nuvarande 37 millioner äro fullständigt oberörda af evangelium?

Afrika. »Slafveri». Bundet till sin själ, hämmadt i sin andliga utveckling, förslafvadt till sin kropp, ligger Afrika där, blottadt för världens girighet och roflystnad. Slaget i bojor af muhammedanerna, försoffadt genom de kristna nationernas rusdrycker, mordiskt genom deras eldvapen,

förblöder Afrika. I det stora hjärtat af den mörka världsdelen, hvilken måste ligga honom varmt om hjärtat, som kom för att befria de fångna, finnas 75 millioner själar som aldrig nåtts af en missionär.

Indien. »Kritiskt» synes vara ett alltför svagt ord för att känneteckna dess svåra läge. Inlägg i detta ord hedendomens dödskamp å ena sidan, och det allt fastare greppet af den tillväxande otron å den andra. Låt det tolka den djupa nöden hos millionerna i dag och de mångdubblade millionerna i framtiden. En af århundradets störste hinduer sade: »Jag fruktar för mina landsmän, att de skola falla från hedendomens helvete ned i otrons ännu djupare helvete», och biskop Westcott sade om Indien: »Priset är högt och hoppet är stort, men tiden är kort och kommer ej tillbaka; aldrig fanns en tidpunkt då mera syntes stå på spel i en generations tro, handlingskraft och hängifvenhet.» De närmaste årtiondena komma att för Indien vara af större betydelse än kommande århundraden. Hvad göres

för att vinna Indien för Kristus under denna kritiska tid? Det finnes flere missionsarbetare i New-Yorks stad, än i hela Indien, som dock har fem gånger så stor befolkning som Förenta Staterna. I Indien behöfvas alla olika slag af krafter. Tänk blott på de 15 millioner unge män, som aflagt examina vid dess högre undervisningsanstalter! En af våra frivilliga, som nu arbetar nästan ensam bland studenterna där, har fått ett hundra gånger flera ansökningar om enskilda samtal rörande personlig kristendom, än han kunnat hinna med. Ett stort antal af dessa män kunna nås med engelska språket och hafva dock icke fått höra evangelium. Och vidare, om du icke kan motsvara dessas behof, kan du då ej göra något för de stora skarorna inom de lägre klasserna? Tänk på de 40 millioner i Indien som denna afton lägga sig hungriga på ett lergolf, sänkta i nöd och förnedring på grund af sina falska religionssystem, människor, som blifvit underbart lyftade i andligt och socialt afseende, då de fått mottaga evangelium, och

som endast behöfva att se ett lif i Kristus lefvadt inför sig, och dock sakna detta.

Kina. »Död» är dess märke. Trots sina stora möjligheter i religiöst, socialt och politiskt afseende ligger det berusadt af opium, fastkedjadt vid fädernas tillbedjan, dödt i synd. Det finnes 1,000 befästa städer i Kina, medelpunkter för regering, undervisning och ett inflytande i allmänhet, som sträcker sig ut öfver provinser med myllrande befolkning. Tänk på dess studenter ensamt, hvilka sägas i antal öfverträffa alla andra länders, och dock icke kommit i den minsta beröring med evangelium. Om vi i Amerika hade präster i samma proportion till invånareantalet som det finnes missionärer i Kina, så skulle vi blott hafva en i Boston och icke fullt två i Brooklyn.

Till sammanfattning må sägas, 1:o att hälften af mänskligheten ännu aldrig hört Kristi namn nämnas. 2:o att det finnes flera hedningar i världen i dag än någonsin förut. 3:o att hedningarne tillväxa hastigare än de kristna, emedan de

som hemma bekänna sig såsom Kristi efterföljare, först hafva sökt sitt eget, i stället för Guds rike.

IV. Afgörandet.

Vi hafva ju kommit till det beslutet, att vår grundsats skall vara, att först söka Guds rike. Vi hafva sett att de största utsikterna och de största behofven båda finnas på missionsfältet. Vi kunna nu öfvergå till frågan: »Hvad skall jag göra? Hvart skall jag gå?»

I valet af hvad du bör göra ligger väl största sannolikheten där, hvarest den största möjligheten finnes. Om du hade att välja mellan att bära murbruk eller intaga en professors kateder, så skulle sannolikheten ligga åt katedern till, emedan du där hade större möjligheter.

Om du hade att välja emellan en världslig professur och predikokallet, så skulle sannolikheten ligga åt det senare hållet, sedt ifrån Guds rikes synpunkt, på grund af de större möjligheter, som er-

bjuda sig för dem som ägna hela sin tid åt direkt arbete för riket. Om du nu skulle vara utrustad för att motsvara den större möjligheten, så skulle världen hafva ett anspråk på dig att också fylla den större platsen.

På samma sätt när det blir fråga om, hvart du skall gå. Sannolikheten ligger i riktning af det större behofvet. Hvar är det största behofvet? Betänk, att af 4,000 kristna stanna 3,999 hemma, att af hvarje tusental af unga kristna menniskor — hvilka ju hafva större frihet att röra sig och gå — 999 stanna hemma, att äfven af dem som blifvit särskildt utrustade genom högre undervisning mer än 99 af 100 stanna hemma och att ehuru så många tusenden kristna lekmän årligen komma från universiteten för att fylla olika platser hemma, 64 af 65 bland ordinerade präster stanna i sitt eget land, där dock ljuset strålar i full glans. Är detta rätt? Om du kan fylla detta fruktansvärdt stora behof därborta, har då icke världen och Gud anspråk på dig för detta arbete? Ett an-

språk, som får ökad kraft, då vi besinna, att de äro hedningar af naturen. Var det icke detta, som dref Paulus att uppsöka de trakter, som »lågo bortom», var det icke af denna anledning som Herren själf skyndade också till andra städer. Var det icke hans lära, att det förlorade fåret hade det största anspråket på herden. Han lärde, att han skulle lämna de nittionio i fårahuset och gå ut i öknen för att söka det ena, men vi lämna de 99 i öknen och trängas i fårahuset för att föda det ena.

Då vi skola afgöra frågan hvar? och hvart? så är det en annan sida, som måste tagas med i betraktande, våra personliga egenskaper och förmåga att motsvara möjligheterna och behofvet. Och här är det just som svårigheterna börja. Mose erkände Israels behof, men när det blef fråga om att *han* skulle gå, så sade han: »Herre, hvem är jag, att jag skulle gå?» Hvarje förmåga eller omständighet synes vända oss bort från det svåra arbetet. Om någon känner, att han har särskildt stora gåfvor, så kunna de icke undandragas hans

eget land. Har han däremot små gåfvor, så kan han icke gå af den anledningen. Har han haft föga erfarenhet i kristlig verksamhet och är hans hjärta kallt, så känner han föga för dessa fjärran millioner. Om han åter haft framgång i sin verksamhet här, så är det ju en fingervisning, att han bör stanna där han är. Är han fattig, så måste han stanna och taga vara på sin familj, är han rik, så måste han stanna och taga vara på sina pengar. Det finnes tusentals ursäkter för den, som vill finna dem, men det kan icke finnas något verkligt hinder, följaktligen icke någon giltig ursäkt för den, som Gud vill hafva på missionsfältet. Vi finna oss i allmänhet särskildt utrustade för arbete hemma, och dock kanske det förhåller sig med oss såsom med Paulus, hvilken syntes alldeles särskildt utrustad för arbete i Jerusalem, men dock skulle främja Guds rike mera genom arbete på fält, där behofvet var större. Kom ihåg att förutsättningarna icke äro så speciella. Förmåga till framgång hemma är vanligen den bästa garanti för

framgång därute. Och betänk vidare, att behofvet därute är lika växlande som behofvet här hemma. Alla slags människor kunna användas: lärare, evangelister, läkare, organisatörer och vittnande kristna.

Man menar ofta att det är god tid att afgöra det. Men hvad våra studenter framför allt från missionssynpunkt behöfva är helgelse och afgörande. O, att vi hade män, redo att göra Guds vilja! O, att vi hade män, som sökte att lära känna den! »Bedjen, och eder skall varda gifvet, söken, och I skolen finna, klappen, och eder skall varda upplåtet». Den dag, då du afgör dig, skall för dig öppna oanade möjligheter. »Sen därföre till att I vandren välbetänkt, icke såsom ovise, utan såsom vise, köpande tiden, ty dagarne äro onda; varen därför icke oförståndige, utan insen hvad som är Herrens vilja». Genom obeslutsamhet skall du aldrig blifva förberedd för detta stora verk eller kunna förmå andra till att gå. Vill du icke ställa dig inför denna fråga med allvarligt studium,

logiskt tänkande och kraftig bön till dess Gud säger ja eller nej, till dess du *inser* hvad *Herrens* vilja är?

Låtom oss söka vårt motiv i Faderns kärlek, i världens behof och i tanken på troheten mot den mästare, som åt oss öfverlämnat världens evangelisering. Vi hafva talat om världsdelar och millioner, men om vi insåge värdet af den minsta ö, om vi kände, huru dyrbar en enda själ är, om vi kunde mäta tyngden af den växande börda, som trycker ett enda synd-belastadt hjärta, såsom Faderns älskande hjärta ser det, så skulle vi kunna med vår tanke omfatta denna stora pulserande synd-uppfylda värld och känna dess behof så djupt, att tanke och hjärta skulle i förtviflan krympa samman. Ligger då icke denna förlorade värld honom om hjärtat? »Mina får blefvo förskingrade öfver hela landet, och ingen var, som frågade efter dem och ingen som uppsökte dem». »Men när han såg folkskarorna, varkunnade han sig öfver dem, emedan de voro misshand-

lade och öfvergifna, såsom får som icke hafva någon herde». »Jag har sett mitt folks lidande och hört deras rop. Jag känner deras plågor».

Med tålamod ledde han de genstörtige Israels barn, som stenade hans profeter och fördröjde hans rikes uppenbarelse. Ja, »så älskade han världen, att han utgaf sin ende son». I honom utgöt han liksom sin egen själ. Golgata visade Faderns hjärta ständigt klappande för mänsklighetens lidande. Detta var evangelii födelsestund. Budskapet utgick »till hela världen». Den ena generationen har gått efter den andra. Nya millioner hafva burit syndens börda, till dess 57 släktled hafva efterträdt hvarandra utan att förnimma budskapet om att Kristus dött för dem. Och den 58:de generationen? Världen är öppen, tiden är mogen, Anden är redo, är också du det? O, betänk, att samma öga, som tålmodigt väntar på vårt fulla öfverlämnande också skådar den djupa längtan i hjärtan som han älskar och längtar att frälsa ge-

nom oss, under det vi låta tiden flyta onyttigt förbi. O, dessa sekler af smärtsam väntan! O, huru dyrbart detta budskap! O, hvilken fröjd att få förkunna det för betungade hjärtan och dock, med hvilken slö likgiltighet vi behandla det!

Hör ropet från Afrika i den modige Alexander Mackays sista hälsning. »Här är ett fält för eder verksamhet. Kommen hit med eder högsta bildning, edra största förmågor, I skolen finna användning för dem alla. Jag uppfordrar eder, att lämna edert arbete hemma åt de många, som stå redo att öfvertaga det och att själfve komma hit för att afmeja det mogna fältet.»

Lyssna tlll ropet från Indien, enstämmigt höjdt af konferensen i Kalkutta! »Från alla delar af det indiska riket höras röster, som säga att stora dörrar äro öppna för arbetare, men arbetare saknas. I den store mästarens namn vilja vi med allt eftertryck, som står i vår makt, framhålla nödvändigheten af, att alla ansträngningar göras för att utsända ett betydligt större antal arbetare på fältet, som redan hvitnar till

skörd.» Hör ropet från Kina från 430 missionärer, samlade i Shanghai: »Ständigt seende dessa millioners ytterliga nöd och hjälplöshet, vädja vi till unge män att lämna sig till detta arbete. Vi tro, att den stora frågan för en hvar af eder bör vara, icke »hvarför skall jag gå?» utan »hvarför skall jag *icke* gå?»

Om du nu stode under dessa händer, utsträckta öfver en döende värld, om du kunde kasta en enda blick in i hans ansikte, lysande af en outsäglig kärlek till den värld, för hvilken han dog, om du vände om med ett hjärta brinnande af samma kärlek och längtande endast efter att få bruka ditt enda, hastigt förflytande lif, där, hvarest det vore mest värdt för honom, skulle månne din första blick riktas mot ett land, där redan hvar femte människa är en hans efterföljare och de andra hafva hört om honom många gånger, eller skulle du icke med längtande blick vända dig till de trakter längre bort, där endast en bland 1,100 har funnit honom, och af de andra endast få hafva någonsin hört hans

namn? Du står inför honom, dig gäller hans ord: »Såsom Fadern har sändt mig, så sänder jag eder». Vill du gå, såsom han gick? Vill du gå dit han sänder dig? Vill du bedja honom därom nu?

Pris: 35 öre.